

AKATALPA

Mayıs 2022 - Sayı 269

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Barış ERDOĞAN

Mehmet Akif TUTUMLU

GÜLCÜ

gülcü, gül geçir gönül penceremden
yoksa ben nasıl dayanırım gülsüzlüğe

gülcü, ince gül dalı çiz göğüs kafesime
ağrılarım dinecekse dinsin, gecikme

gülcü, gül hasretiyle çıktım yolculuğa
bekleyenim var, beni engelleyip durma

gülcü, gül bahçesinde geveze bir kuşum
rüzgârın ıslığı beter mi beter, eşlikte

gülcü, şifa gülde mi gülüşte mi, söyle
bahçelere erken indim, güller inlemekte

gülcü, gül çiğnedim, koza çiğnedim
rengi şafaksı, türküsü belalı yangın

gülcü, gönül çin seddi, aşk üflese yıkar
sen gül iliştir göğsüme, kanamamı gizle

gülcü, bir güvercin geçmiş, gördün mü
gülümü koklayan o güvercin yavrusu

Şerif ERGİNBAY

BİLMEK DEVRİMCİ BİR EYLEMDİR

En başta
böcek dili, çiçek dili, kuş dili
dağlarca kekeme, anlaşılmaz değil.

Kolay değil
bir düşün ardında yıllarca
yorum bilgisi güneşin yaşıyla bir.

Kurabilir insan
yeni baştan kovulduğu cenneti
bildiği unuttuğuna denkler gerekir.

Sonunda seçilir
binbir kılıklı varlığın anlamı
söylenmiştir ya başta: ad bir çiçektir.

Her yaşta, bilmek devrimci bir eylemdir.

DEFİN VASIYETİ İÇİN CURRICULUM VITAE

Şu kâğıdı doldurun bayım:
Kaç kişi sevdiniz hayatınızda?
Kaç işiniz oldu
Severek yaptığımız?

Hiçliği ne kadar düşündünüz?
Bir kuşun uçuşuna,
Bir kedinin büzülüşüne,
Bir yaprağın düşüşüne,
Uyurkenki yüzüne
bir yoksulun,
ne kadar baktınız?

Lütfen geçiştirmeyin
Aşk hanesini,
doldurun,
geçmiş yalnızlıklarınızın
içini.

Ekleyin bayım:
Kaç çocuğun
sevinç çığılığı
kaldı hafızanızda?

Ne olur
Unutmayın yazmayı,
Bir ölünün saçlarını
düzeltilip
düzeltilmediğinizi.

İsim ve adres Bayım.
Unvan, mevki, malvarlığı?
Yazmasanız da olur
bunları.

Ekrem Acar, Gülçin Yağmur Akbulut, Hüseyin Alemdar, Atnan Başkesen, Ömer Berdibek, Şener Beyter, Selma Cengiz, Tahir Musa Ceylan, Sertaç Çıralı, Fuat Çiftçi, Filiz Kalkışım Çolak, Ramis Dara, Mehmet Dönmez, Hasan Efe, Orhan Emre, Barış Erdoğan, Şerif Erginbay, Osman Serhat Erkekli, Seyit Filizkol, Elif Firuzi, Uluay Koçak Güvener, Nihan Işıker, Sinan Kaban, Zabit Karaköse, Hızır İrfan Önder, Musa Öz, Serkan Özer, Hasan Özpolat, Muharrem Sönmez, Özgür Sürek, Halil Şahan, Kadir Tepe, Toprak Şems Tezcan, Ertuğrul Tiryaki, Mehmet Akif Tutumlu, Yeprem Türk, Ümit Yıldırım.

TİNSEL BİR DOKUNMANIN SEREMONİSİ: *

Ömer BERDİBEK

Sokrates “Sorgulanmamış hayat yaşanmaya değmez” der. Her insan; sanatçısı, doktoru, politikacısı, işportacısı, mühendisi hayatlarının belli evrelerinde, yüzeysel de olsa; yaşadıklarını sorgulama ihtiyacı duyar. Bu sorgu yüzeysellikten öteye geçmez. Yüzeysellikten öteye geçse de bir sonra ki hamle; (insan hayatında hep bir hamle halindedir) başarıyı yakalamak, ya da yapılan bir hatayı tekrar etmemek amaçlıdır. Sokrates mantığıyla yola çıkınca, şairlerin durumunu daha farklı değerlendirmek gerek. Hayatlarını sorgulamasında diğer insanlardan farklıdır. Bu kanı, Kel Korku’yu okuyunca beynime kazındı. Şairlerin hayatını sorgulaması daha bir içtenlikle başlar. Şair kendini kanatabilen, incitebilendir sorgusunda. Şairin hayatını sorgulamaya başlaması yaşanmışlığına dair ne varsa: kesin kabul ve kesin reddiye değildir. Kesin kararlılık içerisinde okura oyun oynama zevki ve okuru bu oyuna şahit kılmaya ise varoluşsal bir düş oyundur. Hüseyin Peker’in Kel Korku’yla okuru yorması, okuru şaşırtması, okuru yaşanmışlığına şahit tutması. Hayatı sorgulamasında içtenlikli bir temas gibi algılanmaktadır. Bu içtenlikli temas; varoluşsal bir düş oyundur. Kel Korku’da bunu çok derin bir şekilde görmekteyiz.

Kel Korku şiirini yorumlaya(algılamaya) çalışmadan evvel, Kel Korku’da kullanılan birkaç kelime üzerinde durmak istiyorum. **Kel, Yapmacık, Ocak, Fındık, Tarih, Gladyatör, Polis.** **Kel:** Vücutta tüylerin dökülmesine sebep olan mantardan meydana gelen bir çeşit hastalık. Halk arasında daha çok saçın dökülme durumunda bir de ağaçsız, bitkisiz, çıplak alanlar için kullanılan bir sözcük. **Yapmacık:** düzmece, içten olmayan, sahte, suni davranış biçimi. **Ocak:** Pişirme, ısıtma, ısınma v.b işlerin görüldüğü yer. Yahut bu işleri görmeye yarayan alet, cihaz. Aile, soy, nesil anlamlarında da kullanılan bir sözcük. **Fındık:** Fındık ağacı, fındık ağacının sert kabuklu meyvesi. **Tarih:** Geçmiş her anlamıyla anlatan ilim. **Gladyatör:** Eski Roma’da eğlence amaçlı, insanlarla ya da vahşi hayvanlara dövüşenler dövüştürülenler. **Polis:** Şehirde kamu düzenini sağlayan kurum ve bu kurumda görevli memur. Bu şiire kuş bakışı baktığımda ilgimi çeken bu kelimeler aracılığıyla şair ile telepati kuruyorum adeta. Şair yaşanılan bir dünya arzuluyor. Hayal kırıklıkları şairin takipçisi. Arzuladığı bu dünya ona ne huzur veriyor ne de mutlu bir aşk. Huzur ve aşk; ocaktır. Şairin ocağını söndüren karanlık düzenden kaçmadığını genç gladyatörlerle güreşmesine bağlıyorum. Direniyor bu kara düzene karşı lakin içindeki hastalığı yenemiyor. Çünkü bir yandan da içindeki kel hastalığıyla dövüşüyor. İki cephede dövüşmekten kaynaklı bir yorgunluk var. Biraz da korku hali. Şair korkusunu şiirin başlığıyla bir çok anlama vardiıyor. Uçsuz bucaksız, kurak bir korku mu? Hayır, çünkü şairin içinde gizli bir hastalığı var. Nedir bu hastalığı? Elbet mutlu bir aşk adamı olamamanın hastalığıdır. Bir yandan mutsuz aşk denemelerini anarken beri yanda kara düzene karşı dövüşmenin ikilemini yaşıyor. Bu yüzdendir... Her şeyi yapmacık sayması. Aşk yoksa, huzur yoksa her şey yapmacıktır.

Kel Korku’yu Algılamak:

*Benim aşklarım yapmacıktı; ocağın bozulması bundan
boş kaldı sofra takımları
karanfil desenleri büyüdü, bıraktığım koltukta
önceki sevgilim avcı sinek
beni boyadı, mavi beyaz yıldızlara*

*benim aşklarım düş kırıklıkları
ateşi sönmeden uyudum, büyük ağaçların gölgesinde
sonraki sevdiğim, malları takas etti
uzattığım fındık içinde
benim aşklarım yapmacıktı, allah ile eğlence*

Şairin hayatını sorgulamaya başlangıç noktası aşktır. İlahi aşktan başlamıyor hayatını sorgulamasına. Sorgusu beşeri aşktır. Ocağın bozulmasından anlıyoruz bunu. Ocakta ilahi aşkın ne işi var. Ocakta Hüseyin Peker’in ne işi var. Talihsiz aşklar yaşayan şair, talihsiz aşklarını yapmacık sayarken okurla oyun oynuyor... Aşk yapmacık sayması düş kırıklıkları, bir ev içinde eşyalarla sıcak temasında, yalnızlık hissinin farklı bir biçimde dışa vurumudur. Sofra takımları boş kalmış bir şair, bıraktığı koltukta karanfil desenleri büyütüyorsa yaşadığı aşklara dair sorgusal izler bırakmak istemesindedir. Şair aşka dair kafa yoruyor. Şairin beynine takılan nokta, aşkın mükâfata yalnızlık olmamalıdır. Yalnızlığımıza hayıflanana Şair önceki sevgilisini anmıyor. Önceki sevgilisi bir avcı sinek. Şair aşkı bir evin içinde sorgulamasında anlattığına göre evde bir sinek vızıldaması mı var? Bir vızıldama hissiyle anılar mı canlanıyor? Hayır. Çünkü sevgilisi avcı sinek onu mavi ve beyaz yıldızlara boyuyor. Avcı sinek, şairin mısralarında, önceki sevgilisinin kod adı. Mavi ve beyaz gökyüzünü çağrıştıran iki renk. Şair pencereden ya da balkondan gökyüzüne bakıyor sanki. Yüreğinin derinlerinde gömüt kalmış bir aşkı bu sorguya dahil etmek istemiyormuşçasına... Hemen aşklarının yapmacık olmadığını “benim aşklarım düş kırıklıkları” diyerek itiraf ediyor. “Ateşi sönmeden uyudum” yüreğinin derinlerinde gömüt olarak kalan aşkı kastettiği anlaşılıyor. Büyük ağaçların gölgesinde bir başka aşkı, şairin fındığı bir aşk emaresi olarak sevgiliye... Hem Sert kabuklu olan fındığın kabuğunu kırma zahmetinden imtina etmeden fındığın içini sunması. Sevgili tarafından bir mal takası olarak algılamasının sancısını yaşayan şair benim aşklarım yapmacıktı derken. Ne kadar masumca sevebildiğini, aşkın ne kadar masumiyet gerektirdiğini düşünmesine karşın... Karşı düşünce ile aşk bu kadar masumca olamayabilirin algılanması, bu algıyı kabul etmemeye sitemidir. “Allah ile eğlence” şairin doğru yolda olduğumuzun göstergesidir. Şair okuru bir şahit olarak görüyor. Bir başka şahidin Allah olduğunu hatırlaması (hatırlatması) üzerine. Allah’a hayatın dramlarına müdahalesiz bir şahit olmasından dolayı bir sitem halinde olduğunu hatırlatmaya çalışıyor.

*Benim tarihim yapmacıktı
genç gladyatörlerle güreştim, aşırı yük
huzur vahasındaki akıntıdan
satıcı ve eskici kimliğimle kabuk değiştirdim
osmanlı, kürt isyanı, şemdinli filan
yörüngesini hesap etmedim saray okullarının
benim tarihim yanlışlıktı, arandım tarandım
kurtulamadım baş bitlerinden
kel korkuyla yaşadım, baş kaldırma günlerimi
bizim evde ne işi var polisin
ben çırpınma nöbetlerimdeyim, iyi mi?*

“Benim tarihim yapmacıktı” Peşin bir hükümle başlıyor dizeye. Şair ‘ben’i sorguluyor. “Ben” şairin kendisi midir? Şiirin devamında; anlıyoruz ki, “ben” insanoğludur. insanoğlunun hatalarını taşıyamıyor, kabullenemiyor. İnsanoğluna bir sitem halinde olan şair: genç gladyatörlerle güreştiğini söylüyor. Genç gladyatörlerle güreşmesi yaşamın mücadelecisi bir safında, zulümlere karşı bir direnişi temsil ettiğinin ifadesidir. Tarih böyle zalim olmamalıydı. Eğer tarih zalimse “yapmacıktır tarihim”. Yapmacık olmalıydı insanoğlunun zalimlik tarihi. İnsanoğlunun zalimliğini aşırı bir yük olarak algılayan şair: dünyanın bir huzur vahası olması gerektiği kanaatinde lakin huzur vahası zalim akıntılara karşı

pek dirençli değil. Bu dirençsizlikte şair şahit olduğu tarihsel olaylara bakmamızı istiyor... Nedir tarihsel olaylar? Osmanlı, Kürt isyanı, Şemdinli.. Uzağımızda olmayan bir tarihe bakmamızı istiyor. Şair bizden bunu isterken kendi serüvenini bize anlatmayı da ihmal etmiyor. Saray okullarının(soyluluk savaşında olup güçlü olanlar) yörengesini(güçlerini) hesap etmeden baktığında... Arandığını, tarandığını, türlü zorluklarla karşılaştığını. Baş bitleri (düzenciler, yöneticiler) güçlü olduklarından onlarla başa çıkamadığını, her defasında polislerce (düzen koruyucuları) tarafından rahatsız edildiğini, bu güçsüzlük ile kel bir korku yaşadığını itiraf ediyor. Bu itiraf: şairin yaşadığı serüveni yaşamayı düşünenler için birer nasihat, yol gösterici sözlerdir.

Sırtına kanat çizdirenler gördüm
efsane adreslerde, yer arayanlar kendine
gördüklerim yapmacıktı
ter kokusunda yüzdüm
pilot açığında pilot saydım kendimi
titreme nöbetlerinde titrediğim yapmacıktı
kırılgan bir çocuk saydım tenimi, terlemem yapmacıktı.

Şair bize tarihe bakma serüvenini anlatırken neler gördüğünü de söylüyor. Şairin gördüğü; bütün o zorluklar içerisinde, çırpınma nöbetlerine sebep olan olaylardan kendine bir pay çıkarmak isteyen, sırtına kanat çizdirip efsane adreslerde yer arayanlar. Sırtına kanat çizdirenler bu olayların içinden sıyrılıp, uçacaklar efsane adreslere yani baş biti olmaya. Şair; sırtına kanat çizdirenlere binaen gördüklerim yapmacıktı derken kabul edilemezdi demeye getiriyor bu dizeyi. Ter kokusunda yüzen şair ince bir nükte ile sırtına kanat çizdirenlere gönderme yapıyor. Ben de "pilot açığında pilot saydım kendimi" demesiyle. Kırılgan bir çocuğa dönüşüyor şair... Şair titreme nöbetleriyle terliyor. Titreme nöbeti: gördüğü bu olayların sarmal bir öykü olduğunu algılamasıdır şairin. Bu sarmal öyküyü sevmeyen şair, Terlemesini yapmacık sayıyor. Dünyanın huzur vahası olması için bütün bu sarmal oyunlara gerek yok diyor.

*İlk yazılı metin benden geldi, hatalar dilekçesine
ördek dalışıyla dalmış ya, yeni yaşına
otuz, otuz bir, elli, elli bir; benden bir ekleme, sayılar sanatına*

*yaşadım, kuyuya attığım bir taş saydığım günleri
affedin bu patlamalı eksende
öğrenme tutkusundan vazgeçemedim
eğri kılıçlarla iktidar peşinde
tarih düşürülmüş yaşadığım günlere
kapım ezberlenmiş, ocağım bundan söndü*

Şair tarihi(ni) sorgulamasında zaman ile sorun yaşıyor. Zamanın uğursuzluğu, kendisini eskitmesini bir hata sayıyor. Gözünü açıyor bir yıl yaşlanmış. Herkes doğum günü kutlarken şair yaşlanmışlık gününü kutluyor. Bu işin içinden çıkılmaz artık. Şair Kuyuya bir taş atıyor. Bir bakıma kuyuya taş atan şair değildir kuyuya düşen taş şairin kendisidir. Çıkılmaz bir halde; bu kaotik dünyada, patlamalı bir eksende af diliyor çıkılmaz durumuna. Bu çıkılmaz durumu öğrenme tutkusuna bağlıyor. Şöyle der gibi: öğrenmeseydim tarihimi, ben'i sorgulamasaydım yaşlanmışlık günümü bende doğum günü olarak kutlardım. Bütün sorun bu değil. Geriye baktığında; iktidar peşinde olanların elinde eğri kılıçlar, şairin yaşadığı günlerin hesabını şimdi kapısını çalarak sormalarıdır. Şair bir yanda aşk ile uğraşırken bir yanda gladyatörlerle güreşiyordu. Şimdi bu yaşlanmışlıkta zaman ile dövüşürken geçmiş günler kapısını çalıyor. Şair hep iki cephede birden savaşmaktadır. Bir yanda zaman, beri yanda geçmiş günler. Hep ocağının(aşk) tütmesine bir şeyler engel oluyor.

*Benim derdim çalgı takımyıldızı
yani varım, yokum misali
ikizler evinde bir kancalı kurt
hayatım bir günlük sayfası
yazan vurdu, çizen vurdu
kurtulma hızım yapmacıktır*

"Benim derdim çalgı takımyıldızı" dizesinde şair asıl derdini bize söylemenin heyecanını yaşıyor. Şairin asıl derdi takımyıldızı yani her şeyin bir düzen içinde, şairin tasarladığı huzur vahası ile aynılık taşıyan huzurlu bir düzen. Anlıyoruz ki şairin bütün derdi. Huzurlu bir düzen. Tüten ocak. Lakin şair farkındadır düşlediği huzur vahası ile birlikte kendisi de bir varmış bir yokmuş masalı olacağına. Şairin tek sancısı bu değil, yazanın vurması çizenin vurması. Eline kalem sığdıranların kendini bir şeyler karalamak mecburiyetinde hissetmesidir bir de sancısı. "Kurtulma hızım yapmacıktır" derken bütün bu tatsızlıklardan ne yapsam da kurtulsam istemidir.

***KEL KORKU**

*Benim aşklarım yapmacıktı: ocağın bozulması bundan
boş kaldı sofra takımları
karanfil desenleri büyüdü, bıraktığım koltukta
önceki sevgilim avcı sinek
beni boyadı, mavi beyaz yıldızlara
benim aşklarım düş kırıklıkları
ateşi sönmeden uyudum, büyük ağaçların gölgesinde
sonraki sevdiğim, malları takas etti
uzattığım fındık içinde
benim aşklarım yapmacıktı, Allah ile eğlence*

*Benim tarihim yapmacıktı
genç gladyatörlerle güreştim, aşırı yük
huzur vahasındaki akıntıdan
satıcı ve eskici kimliğimle kabuk değiştirdim
osmanlı, kürt isyanı, şemdinli filan
yörengesini hesap etmedim saray okullarının
benim tarihim yanlışlıktı, arandım tarandım
kurtulamadım baş bitlerinden
kel korkuyla yaşadım, baş kaldırma günlerimi
bizim evde ne işi var polisin
ben çırpınma nöbetlerindeyim, iyi mi?*

*Sırtına kanat çizdirenler gördüm
efsane adreslerde, yer arayanlar kendine
gördüklerim yapmacıktı
ter kokusunda yüzdüm
pilot açığında pilot saydım kendimi
titreme nöbetlerinde titrediğim yapmacıktı
kırılgan bir çocuk saydım tenimi, terlemem yapmacıktı.*

*İlk yazılı metin benden geldi, hatalar dilekçesine
ördek dalışıyla dalmış ya, yeni yaşına
otuz, otuz bir, elli, elli bir; benden bir ekleme, sayılar sanatına
yaşadım, kuyuya attığım bir taş saydığım günleri
affedin bu patlamalı eksende
öğrenme tutkusundan vazgeçemedim
eğri kılıçlarla iktidar peşinde
tarih düşürülmüş yaşadığım günlere
kapım ezberlenmiş, ocağım bundan söndü*

*Benim derdim çalgı takımyıldızı
yani varım, yokum misali
ikizler evinde bir kancalı kurt
hayatım bir günlük sayfası
yazan vurdu, çizen vurdu
kurtulma hızım yapmacıktır*

DEMOKRASİ UMUDUNUN ŞİİRİ: “BEKLEYİŞ”

Halil ŞAHAN

BEKLEYİŞ

*günün gergin bungunluğu
esrik bacaklı çağrılı kar
çinko damın kıp üstünde
donup kaldı çarpıntılı söylence*

*zır sesle örtülü
damda deli mi
omzu darbeli
palaskalı dar / beli
susuz dam suçsuz yaz*

*rap rap da rap rap
damaltı kart / postal
terelelli*

Vedat Yazıcı,

(*Düşalazı*, KKM Yayınları, s. 20)

Kar yağmış, Çağrılmış bir kar bu. Kültürümüzde karın çağrılması ancak duayla olur. Bu bizi insan gerçeğimize götürüyor; akıl dışı inanışları olan, yapıp ettiklerine hurafelerin yön verdiği bir insan tipi. Ve yurttaşlık için yeterli donanımı olmayan..

Peki, kar neden çağrılmış olabilir? Toprakla, tarımla binlerce yıldır haşır neşir halkımız karın toprağı ve yeraltı sularını beslediğini bilir. Bu kadar nesnel bilgisi vardır insanımızın.

Yağan karın “*esrik bacaklı*” olduğu söyleniyor, Demek ki işlevini yerine getiremeden eriyip durmakta. Bundan olacak insanlarda “gerginlik ve bungunluk” söz konusu. Nitekim “çinko damın kıp üstünde / donup kal” mış durumda. Şairimiz toprak insanların iç evrenine karışarak konuşuyor ve nazlanan karı “çarpıntılı söylence” diye tanımlıyor.

Doğayla, toprakla içiçe insanları düşünüyorum artık. Ama bana şiir tadı veren bazı söyleyişler var. Örneğin, “esrik bacaklı kar” eğretilmesi. Ayrıca “*çinko damın kıp üstünde*” dizesindeki “kıp” sözcüğünün sessel çağrışımı. Bu sözcük anlığımıza (zihin) “kıkırmızı” sözcüğünü taşıyor. Diyesim kiremitli bir çatıyı. Ama çatı “çinko”yla kaplanmış. Demek ki toplumda çok düşük düzeyde bir değişme, çağcılılaşma var.

Dördüncü dizedeki “söylence” sözcüğüne de bakmak istiyorum. Bilindiği gibi birçok şey söylenebilir ama, ben halkımızın kar gibi bir doğa olayını bir “söylence”, diyesin efsane olarak algıladığı kanısındayım. Şairimizin asıl kastının bu olduğundan kuşku yok.

İkinci bölüm, “zır” sözcüğüyle başlıyor. Bir yansıma sözcük sayılabilir bu. Ama burada ağlama edimi için de kullanılmış olabilir. Örneğin, özellikle çocuklara “zırlayıp durma” deriz. Bir sonraki dizeye atladığımızda “zır” ın aslında “deli” sözcüğünün tamlayanı olarak kullanılmasının söz konusu olduğunu görüyoruz: “zır deli.” Bu, dilimizin çok işlek bir deyimi. Ayrıca “damda deli” sözü de Aziz Nesin’in ünlü tiyatro yapıtını anımsatmakta.

Görüldüğü gibi Vedat Yazıcı, sözcüklere birden çok işlevler yüklüyor. Bunu, yerlerini değiştirerek ya da yapılarını bölerek yapıyor çoğu kez. Böylece sözcükler arasında anlam ve çağrışım bağları kurulmuş oluyor.

“*omzu darbeli*” dizesinin akla ilk düşürdüğü anlam, yüksek rütbeli subaylar. Şairimizin geleneksel söz sanatlarından

yararlandığı söylenebilir: “omuz” söylenecek, oraya takılan rütbeliler anlatılmış oluyor. Bu bir düzdeğişmedir.

Gittikçe netleşiyor ki, ülkede bir askersel darbe söz konusu. Bir sonraki dizede bu daha da belirginleşmekte zaten: “*palaskalı dar/beli*” dizesi hiçbir kuşku bırakmıyor bu konuda. Ayrıca şairimizin “palaskalı dar/beli” demesinde de şiirsel bir oyun var: Plaskayla bel, arasındaki bağıntı askeri, asker de darbeyi çağrıştırıyor.

Ben buradaki “dar” sözcüğüne başka bir işlev de yüklediği kanısındayım: Dar görüşlülüğü anlatıyor aynı zamanda. Hem omzu darbelerinin hem de yurttaşların dar görüşlülüğünü... Belki de yurttaşların darbeyi onayladığı, giderek desteklediği kastediliyor. Şunu belirtmeliyim ki, şairimizin asıl amacı, toplum eleştirisi değil, okurunu düşündürmek. Anlatımını asıl bunun için örtük kılıyor. Amacı, hep yaptığı gibi, okurunu düşünmeye yönlendirmek..

Hemen bir sonraki dizeye geçiyorum: “*susuz dam suçsuz yaz*”

“Dam”, halk dilinde “hapishane” de demektir. Burada o anlama daha yakın görünüyor. Dizede “suçsuz” sözcüğü geçmekte. Sözcüklerin birden çok anlam üretmesi ve çağrışım yapması için dizedeki konuları değiştirilmiş. Örneğin “susuz yaz” denmesi gerekirdi. Şairimizin bu anlam bağının kurulmasını da amaçladığına eminim. Bilindiği gibi “Susuz Yaz” uluslararası ödül almış bir Metin Erksan filmi. Ayrıca “suçsuz” la “dam” arasında da kolayca anlam bağı kurulabiliyor. . Söylediklerimizin öyküsünü oluşturmak da güç değil; Asker darbe yapmış ve suçsuz insanları dama tıkmış. Yakın geçmişte yaşamadık mı bunları?

Şairimizin iki gösteri yapıtını bazı anlatım incelikleriyle anlığımıza (zihin) taşınması boşuna değil. Nerdeyse Tanzimattan beri demokrasi arayışında olan toplumumuzun hem acıklı (Susuz Yaz) hem gülünç (Damda Deli Var) yanlarını çağrıştırmış oluyor bence.

Son üç dize, buraya kadar söylediklerimizi doğrular, destekler nitelikte.

*rap rap da rap rap
damaltı kart/postal
terelelli*

Rap rapların askerliği anlattığı, giderek de askersel darbeyi çağrıştırdığı açık. Ayrıca “damaltı kart/ postal” dizesinde darbenin olumsuzluklarının gizlenmeye çalışıldığı da anlatılıyor gibi. Nasıl mı? “Damaltı”, görünmez kılmayı düşündürüyor bana. “Kart/postal” da, gösterişçilikle göz boyamayı.

En sondaki “terelelli” sözcüğüne gelince; o sözcükte sarakaya alma seziyorum ben. Yapılanların saçmalığını vurgulayan bir yergi aynı zamanda. Ve küçümseyici bir söylem.

Son iki bölümde de şiire ulaşmak için bazı yollara başvurulmuş. Örneğin anlam ve söz sanatlarından yararlanılmış. Özellikle de düzdeğişmeden: Yukarıda da değindiğim gibi “omuz” söylenecek rütbe anlatılmış. “Palaska”yla da öyle. Ama palaskaya ben dayak atma, dövme anlamının da kodlandığı kanısındayım.

Uyaklar ve ses yinelemeleri de şiire ulaşılmada oldukça etkili: “deli- darbeli- dar/beli- susuz- suçsuz” gibi.

En sonda yinelenen “-I”- sesi de dizelerin şiir yükünü artırıyor: “damaltı- postal- terelelli”

Aslında bir hayli uzun olan Vedat Yazıcı’nın “Bekleyiş” şiirinin ben sadece ilk bölümünü ele aldım. Bu bölüm yazış tekniği açısından geneli yansıtmakta. İçerik olarak ise kapsam çok genişleyecekti, o nedenle bu kadarla yetindim.

Musa ÖZ

ERGENDİ KANATLARI YENİ ÇIKMIŞTI*

Evlenmem derdi, kimseye kaldırtmam tenimi
Göçük bir gülümsemeyle bakardı, sözleri görünürdü ağzında

Ergendi, çılgık çılgığa bağırdı üstü başı

O içtenlik, o işve öyle lezizdi ki içim bir hoş olurdu

Çok güzeldi, ergendi, kanatları yeni çıkmıştı
Kudretten kadındı, eserekliydi
Çıplak konuşurdu, utanırdı insanlar bu çıplaklıktan

Güzeldi, deliydi, ömrünün ho dediği çağındaydı

Yastığını isterdim onun, dünyadan bir şey istesem

Gözleri ve göğüsleri yerinde, kaya gibi bir kızdı
Ah, bilmeseydi güzeli yine de güzeli söylerdi
Yaşıtımdı, sırdaşım onu düşünürdüm okşar gibi yaramı

Mavisi solmuş altuni saplı çiçek gibiydi elleri

Unuturum onu demiştim, çıkarıp parmağımdan bir diken

Şiirler mırıldanır, şapkasını atıp tutardı haz içinde
Bunları düşünüyorum şimdi bu güz çağında
Kiminle oyalanırsınız bilmiyorum ey kırlar ben ölünce

Zorba bir çağı vardı, huzursuz bir çağı

Meraklı bir keçiyoluydu, takmıştı beni de peşine

Bir öğle üzeri kadar yaşlıyım şimdi
Ah, insan yaşlanınca değere binermiş gökyüzü

Yastığını isterdim onun, dünyadan bir şey istesem

Ergendi, çılgık çılgığa bağırdı üstü başı

*Cennetin Doğusu'na (J. Steinbeck) selam durarak.

Mehmet DÖNMEZ

FERDİ

Seni sevgilinin nöronları öpsün Ferdi, dedim, impulsların bol olsun!
Sarı bir kurda benzeyen Ferdi'nin bakışları uzadı, ayakları gibi. Sonra düşüp eridi, yer emdi onu.
Yaşasın, dedi bir mantar, hemen yanındaki bir bakteri de çürükçül dansına başladı: Şükürler olsun, dedi, bugün de doyduk.

Zabit KARAKÖSE

OTOŞİİR

ben zabit
28 yaşındayım
bu yaşıma kadar hiç çalışmadım
hep okullarda okudum
bir gün bile sigortam olmadı
kyk borcumu da ödemedim
devlet benden alacaklı

ismimin anlamı subay demek
ama ne silahları ne mermileri hiç sevmedim
askerliğimi haliç'te gemide yaptım
yüzmeyi bir türlü beceremedim

güzel kadınlar sevdim
onlar da beni sevdi mi bilemem
fakat güzel günler yaşadığımız kesin
kıskanırım, hiçbirinin adını söyleyemem

sinemaya tutuldum bir de
bir kadından daha fazla belki
filmler izledim hep, filmler çektim
içimin uçurumlarından beni uzak
yalnız bunlar tuttu

22 ağustos/pazar doğumluyum
1,83 boyunda, 78 kiloyum
göz renklerimi, aynalara bakmadan
söyleyemem, unuturum

sıradan olmayı günah işlemekten sayarım
hep uzaklara bakarım ve rüzgârda
salınan otlara
belki hayatta sadece bunlardan saadet duyarım

ellerim güzelmiş, parmaklarım da öyle
kalbim de güzel benim görseniz...
ama kimin güzelliğe tahammülü var ki
o yüzden ellerim ceplerimde dolanırım
o yüzden kalbim emanetler rafında

ben zabit...
bir bit yeniği var adımda

Nisan 2022

Nihan İŞİKER

SAHTE YAZ -II-

yaz sahi olsaydı
aramazdık yeşilin içinde kaybettiklerimizi
takılırdı ayağımıza kırıntıları
neşenin, sevincin kendiliğinden...

AĞLAR VE MAĞARALAR ŞİİRİNDE İÇE DÖNME

Hasan EFE

AĞLAR VE MAĞARALAR

geceleri örümcek kadar sinsidir insan
zahmetsiz bir rüya düşürmek için ağına
kirpiklerinde sabırla bekler
çoğu sabah eli boş iner gözlerinden
yeryüzüne
aklına ilk gelen dünyaya bakar
dünyaya her gelenin
aklında yokken de baktığı dünyaya

belki yüzümüzde düştüğümüz ilk çukurdur ağız
ilk kusurdur
bu yüzden kelimeler derin
bir yara gibi ağar
yalnızca susmak kaderdir
coğrafya değil
çünkü bir yıldızdan daha fazladır
yalnız insanın dünyaya uzaklığı

aslında herkes içindeki mağaranın içindedir
ama bilinmez ne zaman gelir
karanlığı bile buz tutmuş
karamsar bir mağaranın ağarma vakti
belki de dünyanın en el değmemiş yeri
sabahtır
ve sabahları sinek kadar saftır insan
önce kendisi takılır
bir hayal düşer diye ördüğü kirpiklerine

Halil İbrahim Özbay

(Edebiyat Nöbeti, Ocak- Şubat 2022, Sayı 38)

İçe dönüşün bir şiiri olarak yaklaşılabılır “Ağlar Ve Mağara” ya.

Özbay’ın kullandığı edebi örgüde insan, farklı bir değişimle yine bir insan olarak kurgulanır imgesel örüntüler bütünlüğünde.

Burada ele alınan devingen, asal ve yanal özneler insan ve örümcektir. Şiir bu iki canlı üzerinde akıp giderken metafor özne olan örümcek, şiir akışında insanın insanla yüzleşmesi olarak öne çıkar. Ardından asal özne kendi içine döner.

Şiir bütünlüğünde dünya, varlıkların bir yüzleşme ortamı şeklinde belirginleşir.

Burada yeni dünyada insan kendini yine bir başka insanda görerek tanıyabilir. Kimi zaman da kendi suretiyle. Bu suret kimi zaman çevresi, kimi zaman da kendi iç dünyası olabilir. Bu olgu bir yerde bireyin kendisinin oluşturduğu bir entropi durumu şeklinde yordanabilir.

Yani kaos.

Bu kaos ve karmaşadan; çatışmadan bir yerde yeniden yapılanmış oluşumlar belirebilir. Karanlık ile aydınlık; gece ile sabah gibi.

“geceleri örümcek kadar sinsidir insan
zahmetsiz bir rüya düşürmek için ağına
kirpiklerinde sabırla bekler
çoğu sabah eli boş iner gözlerinden”

Şair gece / sabah; ağ / kirpik / göz sözcükleriyle uygunluk (tenasüp-edebe sanat) düşürerek şiirdeki algıyı belirli bir alanda toplar. Aynı durum diğer bölümlerde de görülüyor.

Döngü bu alanda oluşur.

Evrendeki bütün her şey canlılar, hücreler dahil sürekli bir akış halindedir. Olaylar hep döner, hiçbir şey durmaz. Atomların içindeki elektronlar da hareket halindedir. Işık da akar, zaman; gün ve gece de. Galaksi döner, mevsimler de. Döngü hızlanırsa biyolojik zaman da hızlanır. Bu durumda sona çabuk yaklaşılır. Yani entropi başlar.

Evrendeki her şeyin bir tür dağılmaya, bozulmaya doğru gitmesidir entropi.

Canlılar için bu bozulma ve çürüme ölüme doğru yol almak anlamına gelir. Özbay evrendeki bu akış içinde oluşan bozulma sonucu gerçekleşen ölümü örümcekle metaforlaştırır. Bu bir yerde sosyal çevreyle ve doğal bozulma ile örtüşse de okur bunu dünyadaki kaosu bireyde bıraktığı olumsuz bir etki olarak da algılayabilir.

Yani insanın / insanlığın bozulması.

Tam bu aşamada şair

“aslında herkes içindeki mağaranın içindedir
ama bilinmez ne zaman gelir
karanlığı bile buz tutmuş
karamsar bir mağaranın ağarma vakti
belki de dünyanın en el değmemiş yeri” diyerek bir çıkış yolu arar.

Metaforun şiirle örtüşmesi için örümcek imgesini biraz açabiliriz.

Birbirlerine saldırmaktan çekinmeyen örümcekler ağlarını yakalamak için hem saldırır hem de bir ağ örür. Avını yakaladığında onu ısıtarak sersemleştirir. Bu aşamada zehir salgısı ile felç olan av örümceğin enzimleri ile sıvılaşır erir.

Örümcek de bu sıvıyı emer ve avının içini boşaltıp kabuğunu bırakır.

Bu evrenin bir kuralıdır.

Şiirin yanal öznesi olarak ele alınan örümcek (insan) evrendeki bir başka canlıyı asal özneyi (insanı) yok ederek varlığını sürdürebiliyor. Böyle bir kaosu ortasındaki asal özne bu karmaşa ve kavgadan sıyrılarak kendine döner. Bu olgu bireyin kendi içindeki bir devinim ya da çatışma olarak da ele alınabilir. Yani kendi kendini yiyen bir örümcek (insan) “ belki de dünyanın en el değmemiş yeri” nde; kendi özünde yeniden varoluş sürecine doğru yol alabilir.

Örümcek ağını çoğunlukla gece oluşturur. Bu süre ortalama 60 dakikadır. Gecenin ardından gelen “ sabahtır / ve sabahları sinek kadar saftır insan” çünkü kendi içine dönüp arandıktan sonra yeni bir insan olarak varlık bulur kendinde.

Bu kendilik saf, içten ve arınıktır.

Belki “bir hayal ” olarak da algılayabiliriz bu şiiri.

Kaynaklar:

1. Nasıl Ölüyoruz, Sherwin B. Nuland, Çev. Şiirsel Taş, h20 kitap, Mart 2013 İstanbul
2. www.vikipidi
Şiir için Not:
“aslında herkes içindeki mağaranın içindedir” dizesindeki; içindedir-içindeki sözcüklerinden biri farklı olarak kullanılabilir miydi? Çünkü köken olarak aynı anlamlı iki ses örgüsel yoğunluğu hafifletebiliyor.

Elif FİRUZİ

BÜYÜME YAZI

yamaçlardan aşağı yaz bulutları uçar
uçsuzluğuyla mahcup kılar beni gökkubbe
ben, memeleri yeni kabaran bir çocuk
nereden gelir bulur beni rindlerin kederi

henüz ağarmamış sabahlarda
ellerimin sevinciyle dönerim, bir kap köpüklü sütle
rüzgâr yolumu keser, eteğimi şişirir, içimde bir yere seslenir
rüzgârın yüzüme bıraktığı nemi severim ve kazların birden
havalanmasını sislerin içinden uzun vadilere

yamaçlardan aşağı, ayaklarım pancar otlarını ezer
toprak kenara çekilir, ufak taşlar yuvarlanır
gök bizi izler

ben bu mavi göğün altında
ne suyum
ne dağ
ne ağaç
yamaçlardan aşağı bir gölge, bir kalp

gölgem uzar, vadiyi geçer, dağa yayılır
kendimin ehli değilim, çocuğum, kalbim nemlenir.

Selma CENGİZ

TEHNEL'İN SOLGUN SOKAĞI

Pervanede buluşmuş iki can suyunu, gökyüzünde kendini
yitirmiş bir tohuma bırakan, ağlak kabuğuna dönen, bilir ki
sessizlik içinde biriktirmiş yaşını. Kainatın kurduğu hayaller
içinde övmeye başlamış zamanı. Hangi mananın izinde
yürür sertleşmiş insan? Yaşam, tanrının bilgeliğine doğru
ilerlediğinde; yıldızın beklediği telaş, öğle sıcağında
bekleyen can suyuna dokunur, yolda biriken suları kimse
beklemez, annenin taştan çıkardığı suyu dertleriyle örtmek
isteyenler, evet, onlar da titreyen akşam güneşine kızgın
suretlerini dökmek ister. Zaman, hayranlık duyduğu insanı,
nar kabuklarıyla yeniden demlediğinde hizmetine alır ve
ağlar, kimse istemez ayrı yaşamak hislerinden ve
düşünceleriyle götürür alemin kendisine ve başlatır Zeus'un
kadim tarihini, yeniden can sularını verir ve döngünün
şarkısına parmaklarıyla katılır. Değsin elleri, şakiyan
ayakların kızılığına, tüm şarkılar Gırnata. Bağlılıktan
mahsus bir ruhu niçin yıkmalıyım, söyleyebilir misiniz
bana?

Üflesin ruhuma
Soframda tüten adaçayı taneleri
neşesi gönülsüz bitkilerden çıkan ses –
solgun görünüyor sokağımda

Gülçin Yağmur AKBULUT

KEKİK KOKUSU

Yorgun bir sinema perdesinde
üflesin kavalını
fotoğraflardaki çığlaşmış esrikliğimize aynalar

Doğusu batısıyla iki oda bir salon
ezgisinde sığ çığlıklar
penceresinde ikindi türküleri dedemin

Narçiçeği kızılığında hırçın ve asi
haylaz bir çocuk
annemin buğday seren elleri

Suçlu telaşlı ve ısırgan
vebalinde
babamın çapayla nasır tutmuş elleri

Aralıktan kalma esaslı bir paket tiftik yünü
örgüsünde kış humması hırka
can kırığı hikâyeler bohçasında ninemin

Kestane gürgen ardıç arkası saklambaç
avluda çeyiz sandığı neşesi
çorak topraklarda yetişen kekik kokusu çocukluğum

Ekrem ACAR

ARAZLILAR

*“Doğrusu, bilmiyoruz, yeryüzündeki şuurhlulara şer mi istendi,
yoksa Rableri onlar için doğru ve güzel olanı mı istemiştir.”*
(CİN, 10)

biz ki “araz”lıyız Rûmî
dervişlerle
komşuyuz delilere

ama de bana nereliler
tarihe dikkatli dikişler atan
bu terziler

unuttuysan
sor çok gezmişe
çok yazmışa sor
sor Rûmî yarenine

ve de bana:
bu dikişleri nasıl söküyor
her dönüşte dervişler

Tebriзли ateştir de
asıl sır belki de sen de
de bana Rûmî,
sendeki senden başka
Şems var mı

KADİMLE BARIŞIK BİR MODERN: SEVİL AVŞAR

Yeprem TÜRK

Sevil Avşar, *Akatalpa* dergisinden tanıdığım bir isim. Deneme ve şiirlerinin çoğunu oradan takip ettim. Avşar, bu denemelerini *'Trajik Ekran Çağı'* adı altında kitaplaştırdı. Aslında kitap her anlamda -tüketimden, kültürden, teknolojiye- bir nesil eleştirisi.

Sevil Avşar, eserde kadimle barışık modern bir kadın. Kendisinden önceki kuşaklara ataerkil bir söylem geliştirmiş olması gerekçesiyle karşı çıkar. Ama sonraki nesille de hiç barışık değil. Sonraki kuşağı çığırından çıkmış bir dünya nesli olarak yorumlar: *'Bir damla boyanın suyun rengini değiştireceğini bilmek ne kadar kolaydır. Bitkilerin uygun bir toprakta güneş ışığı alarak ve sulanarak yeşereceğini bilmek de öyle. Dünyanın hızla dönüşünü açıklamak neden bu kadar zor ve neden şimdi yüzyılda bir hatta on yılda bir dünya, allak bullak ediyor zihinlerimizi.'* Bence nesil değişmesi dediğimiz şey, hızın değişimidir. Elli yıla bir- bazıları bunun otuz sene olduğunu düşünür- nesil değişiyorsa yaşam hızı da değişiyor demektir. Ama Sevil Avşar, insanlık için kadim hızın daha hayati olduğunu düşünüyor, denemelerinde. Çünkü çağımızın aşırı hızı ona göre özne'nin oluşumunu ve olgunlaşmasını engelliyor. Yada hızla oluşan birey aslında olgunlaşmadan çabucak soluyor, yok oluyor. Bu konuyu da Avşar, ekran üzerinden açıklıyor. Ekran ve kapitalizmin nesillere hiç acımadığını, onları kullanıp attığını ima ediyor.

Aynı kitapta şairlere ve şiire ait başka metinler de var. Sordum Sarı Çiçeğe isimli parça ilginç. Avşar, gül'ü tarihte edindiği yer itibarıyla eleştiriyor. Gülün, dikenleriyle bülbülün kanını akıtmasına razı gelmiyor. Onun yerine mütevazî çiçek çiğdemi öneriyor.

Sedat Umran'la ilgili metin beni hüzünlendirdi. Umran'ın sosyal hayatı tanıklık derecesinde ele alınmış. Şairi daha yakından tanımak isteyenler için önemli bir metin.

Diğer bir yazı da Haydar Ergülen'e ilişkin. Ergülen, bir ara kendi yazarlık atölyesiyle gündeme gelmişti. Avşar; Ergülen'in değil şiirin tarafını tutmuş.

Önemli başka yazısı da Avşar'ın, Osman Serhat Erkekli için kaleme aldığı metindir. Daha çok Erkekli'nin yazma şekline değinmiş orada, Avşar: *'Birden bire yazar o, şiiri... Aniden. O şiiri aramaz.'* Bu tespitler, Erkekli'nin içe doğuşla ve olağan şekilde yazdığını gösteriyor. Yazıyı Erkekli'nin kitaba alıntılanmış şu dizeleriyle bitirelim: *'Bu bayram bir serçe geldi bana / Başka kimse gelmedi.'*

*

Sevil Avşar'dan okuduğum ikinci eser: *Bipolardım Yalnızdım*. Aslında kitap bir manik depresifin notları. Yazar, yapıtında normal zamanlarda yazılmış bir metnin olmadığını söylese de metinler bir entelektüel derinlik barındırıyor. Egodan tutun çelloya kadar uzanan geniş bir disiplinler arası bağdaştırmalar var.

Bu metinlerin konusu, Sevil Avşar'ın günlük günlük kendisidir. Günlük yazmak, Avşar ve neslinin öne çıkan özelliğiydi. Günlük, insanın kendisini önemsemesi ve kendisini bir seyir mesafesinde tutmak istemesiyle ilgili. Ve günlüklerde mahurvarî bir tutum var. Hastalık anlarında benlik kamaşmaları biraz da masalsı bir atmosfer içinde dile getirilmiş.

Türk edebiyatında, bir ara Firuze şeklinde nüvelenmiş bir karakter oluşmuştu. Sevil Avşar da denemelerinde buna benzer bir tutum gösteriyor:

Ümit YILDIRIM

TÜKENİŞ

Zayıflıyor gözlerim günbegün
kulağım ağır işitiyor
buruşuyorum.

*gizemli uçurum
doymak bilmez iştiha
yedi başlı semender
nedir bu hırs, bu azim?*

Artık bahçem çağırıyor beni
rüyalarımın rengi uçuk
beyazlıyorum.

*Kürekçiler,
boşa asılmayın küreklere.
yutacak bizi bu kara delik,
azgın çağlayan,
bin bir yıldız anaforlar içinde.*

Soluğum tez tüketiyor
Soğuyor sabahım fena
üşüyorum.

*kederimizdir bizim
en büyük hazinemiz.
gülmek oynamak güvertede
ne aymazlık,
sintinedekilerle
aynı yere gideceğiz.*

Bir labirentteyim şimdi
Kimi arasam, sorsam yok
boğuluyorum.

*gecenin sisini atın!
bir çiy tanesinin göğe yükselen ah'ı,
dağıtır elini katmerli karanlığın.
inan, inan buna ve özgür ol,
efsunlanmış kelimeler getirir sabahı.*

Ne olduysa oldu işte geldim
Bekledim, iyisiyle kötüsüyle artık
gidiyorum.

-Hastalanmış Sevil.
- Firuze Sevil.
-Mütevekkil Sevil.
-Kırgın Sevil.
-Ama her şeye rağmen hayatı seven Sevil.
Metinlerin içine siyasi serpiştirmeler de yapılmış.

**Trajik Ekran Çağı*, Sevil Avşar, Artshop yay. 2021 (denemeler)

**Bipolardım Yalnızdım*, Sevil Avşar, Artshop yay. 2020

GIYBET

Saim Dursun'a

sarı anadolu'dan yansır: renktir
güneşin doğuşuyla bilinir
buğdaydan olma gövdesi
harput kıvamında sert kaya sesi
palu köprüsünden maviye düşer izi

kırmızı isyankâr şiire benzer törede
insan ki aşkı öğrenirmiş
yenilgiyi de karanlıkta
çoktan yenilmiştik biz ah! bilsen
orak diye rüzgârın umarsızlığında

sonra istanbul gülümser iki yakasında
nasıl candan rengiyle iki çiçek
kadınların pazen eteklerinde tutuşur
deniz menekşe ve üsküdar
tercümanı olsaydı hırçın bir dilden
şefkatli seslenişlere yaren aşk kadar

beyazsa saçlarının dengidir
bilekliğinde isim yahut sicimdir
kelebek olsan da kuş sesidir
göğsünde çarpar ben bilirim
istanbul dahi sonra öğrenir

keçilerden kaçamazsın mordan da
ihtiyar olamamanın huysuzluğu
kahırsa da şahlanır körpe kızlar
demini almış "gece"lerden türkülere
bir gemi geçer gider boğazdan
safı yalnızlık kalır yine serde

bakır bakraç dile gelir: giybet ki
gözlerimi koy yerli yerine der gibi
yüzümü de sen boya
yeşile laciverte ve turuncuya
ağzımı bul artık iki çift sözüm sana
horozun ötüşünde balıkçının oltasında

ah! sağanak ki ha elazığ'da ha istanbul'da
işte ben de susuyorum bu tabloda
gökkuşağına hediyem olsun renk ve ışık
göğe bakın
oradayım
yağmurdan hemen sonra

İSTİSNAİ

kalemin gölgesi beyaz sayfalara düştüğünde
mürekkebin sesi geceyi boğmakta
tının sıkıntılı esansı ne kelimeler doğurmakta
boğazına yumrulan sebepler
seni sen yapmakta
ver bir selam

ELEM ORGANLARINDA TİNSEL UYANIKLIKLAR

insan, doğarken ve ölürken çıplaktı, ne kadar da açık
dağlara rakım kazandıran kayalıklarla arasında elemeler
vardı
o elemeler ki çehrelerinden siğilleriyle sıyrılan
mızraplardı
ve beyinlerindeki demirci, gökte asılı kıvılcımı hınçla
döverdi
oysa bir sıkıntının şarkısıydı gırtlığa doğru akışı durduran
kan
çekirge sürsüyse tiz bir korkuyu ter pınarıyla
yağmalardı
zıplardı ölümün ak tenine, kemikten değil kurşundandı
vücut
çocuklar kaval çalarlardı ve örümcektir bir kuytuyu
ören
tırpanların çıplak ezgileri, sık kamışlıktaki rüzgarlar
durgundu
durgundu çiçeklenmeye hazır elmanın ağızda bıraktığı
ıslaklık
sonra okçular kulelerine döndü, kraliyete gölge düşürdü
taç
tanrı, insanı hep büyük bir tinsel temasla
uyandırdı
toprağın bereketli katmanını tabiattan sıyrılırken tene çil
serpti
bir sırtlanın çenesine yapışan derisi, utangaç düşüşler
bıraktı
yılıku doğuranlar bu alemin perdesindeki kesige tırnak
geçirdi
halbuki insan, kendi irisini bir başkasında görse
tanımazdı
yarasını bağlayan kabuk bir başkasını bağlasa da adı
yaşamak
yaşamaktı bir çimlikle harlanmış köze sırt
vermek
çete başlığını yaptığı o yalnızlıklarsa üzerine bir is gibi
sinerdi
ve bu sebepten evlerindeydi iliklerle örülü
duvaklar
evrenin zinhar gülümsemeyen eteklerine de gebelik
bulaşmıştı
ve çamur göleklerde biriken bulutlar yağmura hiç
aldanmadı
yıldızlar kıvrılırdı kan birikintisinin en yozlaşmış
yatağına
şimdilerde son vardiyasındadır o, elem
organlarının
ve hayat, apar topar bavullarını toplayıp kaçır giderdi
dörtnele
dum di dum duridum dubida!
çünkü tanrı, insanı hep büyük bir tinsel temasla uyandırdı

Osman Serhat ERKEKLİ

- 981
İnsan hayvandan zor. Din var çünkü akıl var.
- 982
El kol hareketleri konuşurken... Lisandan eski. Belki insandan da...
- 983
Rakolnikov ve Sonya; İsa ve Mecdelli Meryem... Dahası Dostoyevski'nin kendi hayatı ... Ne ömürler... Ne sevgi...
- 984
Salgından beri dışarıdan korkar oldum. Necatigil'in sözünü sık anarım: Sokağa çıkmak eksilmek yarı yarıya...
- 985
Asya'dan doğalgaz geldi. Borularla. Ve oradakilerle akraba olduk.
- 986
Bahar gelince sokak satıyorlar. Bir gün bahar gelecek ve toprak bulamayacaklar. Veya toprak kalacak ama bahar gelmeyecek.
- 987
20 kitabın var neşr olunmuş. Dikili bir ağacın yok. Üstelik o kitaplar için onlarca ağaç kesilmiş.
- 988
Sokakta çifte kumrular diye bilinenlerden üçlüsü var. Ramis Dara'ya sordum. İstisna ama olabilir diyor. Yalnız kalmış bir yavru veya eşini kaybetmiş bir erkek olabilir diyor üçüncüsü için.
- 989
Kumrular her yaptıkları yuvadan pişman olarak... Birinde insan kalabası birinde taşıt gürtlüsü, birinde karga birinde yılan...
- 990
Peker'in "Şerif" dengeli, ayarında bir roman. Laf ve kişi kalabası yok. Yusuf Alper'in önsözü nitelikli. Ben şizofren olduğum halde psikopatolojik sanat üretmedim. Yusuf Alper açıklar belki bunu. Hölderlin de öyleymiş, biraz Nerval de.
- 991
Eline oyuncak bir davul alan her çocuk ramazan davulcusu kılığında bahşiş topluyor. Dilencisi bol bir milletiz. Ama mesaj şu: Para verirken adetlerini devam ettiririz. Sömürgecilik sayesinde kökleşmiş uygar ülkelerde de eski sömürgelemlerden gelenlere karşı ırkçılık var. Dünya şantiye.
- 992
Evde dibinden taze filiz ve yaprak veren bir çiçeği budayıp atılmaktan kurtardım. Günümü kurtardı o da benim. Sevil'in torunları için alışveriş de cabası. Sonra Ozan Öztepe'yi aradım. Müsaitse telefonda dinleyip dizmesi için bunları. →

DÖNMEYEN DÜNYA

- Ateşe işeyen erkekler vardı
Nöbetler halinde türkü söyleyen kadınlar
Soludukları hava ağızlarına dolaşır, bir tarafları yok gibi yaşıyorlardı
Cümlesi bir insana düşmanlığa lüzum görmeyen lacivert şarkıardı
- Geçmişleri vaz geçilebilir gelecekleri hesaplanamazdı
Sonuncusu hariç haklarında kötü bir havadis de duyulmaz
Hepsi hiçbir şey yapmayabilmenin ferahlığıyla erken ölür
Tamamlanmak zorunda olmayan bir hayat yaşıyorlardı
- Akılları tam güneşin ortasında yanmıştı
Kalın soluklar bırakarak hayatı ancak mümkün görüyorlardı
Bir orta yol, tanrıya inanacaklar mıydı yoksa, ne düzgün macera
Hepsi azgın denize isteksizce dayanan iskelede birer üniformalı
- Norveç'te yanmayan fener, Fas'ta ısınmayan çöldü ikisi
İstanbul'da ölen adamla boşlukta dönmeyen dünya da diğerleri
Konuşması beyinde bitse de dudaklarında devam ederdi
Tanrı dünyaya getirerek onları ne demek istemiş olabilirdi
-
- Ozan 46 yaşında o kadar genç sayılmaz. Ama bu mevzularda çok yardımını görüyorum. Çiçek, alışveriş ve günlüğü gönderme. Üç av. Bu gece rahat uykuya geçerim. Sıkılmaya gerek yok.
- 993
Yeprem Türk'ün yerinde olsam biraz kırgın olurum. Sen tut birkaç yıl içinde yirmi otuz eser ver ve kimse bahs etmesin... Ama kitap kolay da eser olunca kimse anlamıyor. Eseri kalabalıktan ilerde olanlar veriyor.
- 994
Ahmet Günbaş "Çürüntü" (Şiir), "Erken Ölen Şairler Kitabı" (3.baskı). Hayati Baki "Şiirin Kesik Damarları" (2.baskı). Egemen Berköz "Yalnızlık Tanımları" (Şiir). M. Mümtaz Tuzcu ile konuştuk, sıcak insan. Yücel Kayıran polemiklerini toplamayı düşünüyor. Erkan Kara denemelerini kitaplaştırmaya çalışıyor. Ümit Yıldırım annesini kayb etti. Murat Karacan bir iletişim kurumunda müdürlüğe yükseldi. Esat Şenyuva da bir başka iletişim kurumunda, evlendi ve Kayseri'ye taşındı. Şeref Bilsel Milas Ören'e tayin oldu. Mehmet Sarsmaz Mardin Artuklu Üniversitesi'nde doktora yapıyor. Yedi İklim Dergisi'ne Üsküdar Belediyesi Üsküdar meydanında bir bina tahsis etti. Yazarı olarak sevindim.

Ertuğrul TİRYAKİ

DEĞER Mİ?

söyle bana
ey ölüm provası uykular
ölünce de görülür mü
bu tatlı rüyalar?

Hasan ÖZPOLAT

COĞRAFYA SABİRDİR

keklik yolu derler şuraya
uzun kıvrımlı bir yilandır o
şuraya kardeş dağları demişlerdir
kimdir onlar kimdir
buraya da şair mezarlığı derler
bir tane daha kazmak için önünde beklerler

ve tam şurasıdır bizim ev
sıvası yok dışardan, kan kırmızı tuğlalar
beyaz panjurlar, hiç olmayan abajurlar
biriktirmedim hiç içerisinde hatıra
ya da benim hatırıma gelmez hiçbirisi
uzağım ve gün gün azalarak

şimdi közlenmiş bulutlar, yüce parıltı
müteessir ruhum dinginlikten uzak
bir kartal konsa bugün küçük pencereme
buyur etsem içeri çıkmasa sesi
uzatmak istesem ellerim korksa
dokunmak istediğimde yüreğim
sorsam ona "buraya neden geldin"
hiç ses çıkarmasa açsa kanatlarını
gözleriyle delse şu köz bulutlarını

buğulandım gece vakti bir esrik bir düşle
balkona astığım güller kömür kokar
pervazlarımda is, dağlarımda kar
ömürler verdiğim o kent, insanlar
ıssızlar, gün doğumlarına uzak
yüzümü çevirdiğim her ayna kırık
elimi attığım her *kâğıt* müsvedde

biliyorum bir yer var hiç gitmediğim
biliyorum sütun sütun dikilen ağaçlar
bir kucak dolusu gülümseme olan
biliyorum o yerde ben hiç yokum

azaldım, eksildim kan revan
suratıma çarpan kelimelerdir yazdığım
yüzümü yıkamadan girdiğim deniz
aradığım bir kıldır okyanuslarda
bir kıldan da incedir sonsuzluk
her nasıl olduysa sarılıverdim
yılan gibi yollara, düşman gibi dağlara
her nasıl geldiyse şu köz bulutları
yağdırdı üzerime bembeyaz acıları
küllendim, yeniden yaratılarak
sımsıkı sardım baharı güz coğrafyaları

Filiz Kalkışım ÇOLAK

YALI ÇAPKINI

kızılında saçlarının yangının olsam sevgili ... Yalı Çapkını
haylaz dürtülerin elma sütlenen ısırtığından
esintilerinin
işveli salınımlarından düşer yadıma hayalin Sahra

akşamdan sızır sabahın alık gamzelerine safran moru
karışır zerde aşına gül dudakların karamela aş erimi
vurur körpe kanatlarına
özgür tayların siyah salınımlı ince tozıkları
kopar saçlarının bağından ipek kirpiklerin
kelebeklerin küllerinden dökülen yelpazesi
yağmuru özler kokuna karışan şarkılar
ıslak tohumları çatırdar şebboyların
mercan dantelinin fermuarından yırtılır gök
tanyelinin kızılıcak damlayan göbeğinden
sıyrır gecenin eldivenlerini seher
ah sıcaklığında çöl yangınlarının
ışır acıyan taşkınlığıma hareler

sarmaş dolaş söylemlerinden değgilerinin
boşalır tozağının titreyişlerine periler
kızırır koynunda uçlar
yağmur çisecikleri yuvarlanır yavruların henüz öz civıltısına
ürperen kabarcıklarının yapraklarından
yakamozların göğüs sızısından damlar
dekoltesiz kalışlarımıza ay
yasemen kaçamaklarında uçuklar fıstık tepeciklerin eteği
altından akar mavi ırmaklar a
beyaz bıldırcınları düetlerin

yüreğini banar
pınarlarımdan kalkar çığlıklarımın sustuğu yerlerine
yalı çapkınları
safir bir perdenin ağından süzülür hasretler
seni sevmenin nazında salgılanır kucağına
denizlerin kumsallar
ipeğinden yana yana gün ağızları fişkırır Sahra!

Hızır İrfan ÖNDER

ÂH ASPASİA!

"kadınlar da yurttaşır"
dedi diye Olympe de Gouges
kellesini verdi Giyotin kafalı Fransız devrimine!..

Marie Louise de kürtaj yaparak
Fransız ailesine karşı suç işlemekten
Giyotini tattı 1943 yılında Paris'te!..

"böylesine güzel bir gün, böyle bir güneş
ve ben gitmek zorundayım." dedi Sophie Schell
Giyotine kurban gitmeden önce!..

Âh Aspasia!
her suç isnat edilen kişileri
savunacak bir Perikles yok artık!..

'KÖYÜM SEVGİLİ KÖYÜM'DEN İKİ MİNİMAL ANI YAZISI

Ramis DARA

Eşekte Baba Oğul

Arılar uğul uğul... Verir baharda oğul... Bal olur sohbetleri...
Eşekte baba oğul...

Babamla bir gün eşek üzerinde yaptığımız bir yolculuğu nedense hiç unutmuyorum.

O süreç, durup durup gözümün önüne ve aklıma geliyor.

O semerde, ben eşeğin "götü" tabir edilen, semerden arkada kalan çıplak kısımdayım. Yol düz olduğu için arkamdan bağlı değilim. Vaktimiz sonsuz. Hiçbir şey için acelemiz yok. Bacaklarımızı sallaya sallaya yol alıyoruz.

Köyün pek bilmediğim bir mıntıkasında, büyük ihtimal Sağmalarda, nereye, niye gidiyor ya da nereden, niye dönüyoruz hatırlamıyorum. Ama gidiyor olma ihtimalimiz daha yüksek.

Belki de dönüşte babam, eşek yüklü olduğu için yürümüş, ben çocuk olarak bu sefer semere oturmuş - binmiş hâlde dönmüşüzdür. Böyle durumlarda hep böyle olurdu.

Hatırladığım, babama boyuna sorular soruyorum, o da beni boyuna cevaplıyor. Sorularım en çok, geçtiğimiz yerdeki tarlaların köyümüzden kime ait olduğuyla ilgiliydi galiba. Bir de tarlanın birinde tanımadığım bir mahsul ya da bitki görürsem onunla ilgili.

Babam ha kızacak, ha kızacak diyorum, kızmıyor. Ben olsam kızardım, o kızmıyor. Ben bıktıracağ ölçüde arka arkaya soruyorum, o hiç yüksünmeden ve iştahla beni cevaplıyor.

Dağ başında dar ama nasılsa düz bir yolda babayla oğul olmanın keyfini çıkarıyoruz. Bu başı sonu bellisiz, ayrıntısız anıyı hiç ama hiç unutmuyorum.

Çocukluğumdan kalan hareketli şiir fotoğraflarımdan biri olarak.

Ormanda Baba Oğul

Babamla bir gün köye epey uzak bir ormana, Domuz gölcüğünün arkalarına odun kesmeye gitmiştik.

O yıllar çam dışında, "kara odun" kesmek yılın bütün günlerinde serbestti. Çam keserken yakalanmaks köylünün korkulu rüyasıydı. Tapulu tarlanızdaki bir çamı bile kesemezsiniz. Devlet çam keseni affetmez, derlerdi.

Neyse bizim çamla derdimiz yoktu. Kış için yakacak meşe odunu biriktiriyordu babam. Eşekle mi miydik, yoksa sonradan aldığımız atla mı tam hatırlamıyorum.

Odun kestiğimiz baltanın adı "nacak"tı, Türkiye genelinde "tahra" denilen aracın adıysa "turpan" (tırpan). Turpana bütün erkek çocuklar gibi ben de bayılırdım. Babam kalın odunları nacakla keserken, ben de turpanla yan dallardan ince odunlar kesiyor, oyalanıyordum.

Cumartesi olmalıydı: Güneşin zor sızdığı o kuz ormanda TRT İzmir radyosundan TSM "dinleyici istekleri"ni dinliyordum. Radyodan adım anons edilip istediğim şarkı çalındı. O yıllarda mektupla arada sırada radyolardan istekte bulunurdum. Avni Anıl şarkıları, Erol Sayan, Şekip Ayhan Özışık, Yıldırım Gürses şarkıları.

Bir keresinde de İspanyolca "*Te quiero, Te quiero*" adında bir şarkı istemiştik ve çalmışlardı. →

Sinan KABAN

SUYA YAKIN

Akşam denizi kalabalık
şehir hamamında yaz bandosu çoluk çocuk
atladığım dalganın hazzı çınlıyor kumda
anneler çitlenmiş çekirdekten bir dağ
dalgaları yeniliyorum ben yengeçleri suluyorum
suyun değiştirdiği şeyler geçiyor içimden
damıtılmış bir festival var kıyıda

İlk öpüşmeyi hatırlar insan ilk yüzdüğün yer
suyun getirdiği bir şeyim ben
dolanıp dururum kenarlarında gece gündüz
senin marifetin beni iskâna zorlayan
sendedir karaların yürüyüş takvimi
suyun hükmüne inanmışlar sendedir

Dün gibi aklımda ıslak güneşleri akdeniz'in
ölü denizler kıyısında sere serpe
tende güneş yüzde ay lekesi
oturup antik kentin en işlek caddesine
bir kediyi çağırır gibi seslenmişim dünyaya
sorarım kendime bir bıçak ucu gibi
bizi burdan kim yolcu etmişti

Karaya vuran suların çektiği acı
denizin yuttuğu kalplere denk midir
okulu kırıp suya yazılmış çocukların
yazgısıdır siren sesleri kalbe masajlar
kumlar ağlar bir uzak plajda
nasıl açıklanır kalanlara
güneşin küsüp suyun sevdiği çocuklar

Sabah suyu çarşaf keyifler fora
kurnazlar geceden kalanı gömüyor
mavinin gerilmiş kaslarından atarken kendimi
düşünen bir organ oluyor deniz
daha bir yakınım artık hafifliyor gövdem
olur mu ki herkes büyük suların etrafında bir gün
babilden üzüm egeden testi getirse
bakar üzüm üzüme kararmadan bağlar

Tavşan dağa küsmüş dağın haberi olmamış misali, ne "*Seni seviyorum, seni seviyorum*" dediğim kızın bundan haberi vardı, ne de ben bu iki kelime dışında İspanyolca biliyordum.

Ama bildiğim bir iki Fransızca şarkı da vardı, kendime o kadar da haksızlık etmeyeyim.

Ne güzeldi ormanda birlikte odun kestiğimiz o gün, baba!
Yağdık güreledik estik... Baba oğul şen sestik ... Dağlardan Yunusleyin... Kutlu odunlar kestik...

Muharrem SÖNMEZ

AŞK GÖRÜ

birden beliriverdi gözleri körkütük aklımda
her noktasına değdi her bir kirpiğı
yine de kurtulamadı ıslanmaktan
yürürken gördüm onu bir bayırda tüy gibi
yahut tırmanırken kan revan insan denen yokuşta

gördüm zor işti her acıya annelik
yine de onundu birini bile doğurmasa
yanılmanın ve yalnızlığın karşısında gördüm
beyaz bir ip gibi beliriyordu karanlıkta
ayrmak için kalbiyle hakikatini
dünya bu derken nicesi o kirli kalabalıkta
eğilmiş dudağıyla besliyordu güvercinleri

nice sanatkârın yapamadığını gördüm
incelen bir günün onda bıraktığı hüznü
bir ilmek takılır peşi sıra bir ilmek daha
gölgelerle işlenir buldum onda gökyüzünü
gördüm zaman ve mekân denilen boşlukta
bir noktaya sığar gibi o berrak gülüşünü...

Serkan ÖZER

CIS

ey altı pamuk üstü yalandan şekerli
içi korkulu ama bedavalı sapsız yanlışlar
tedavisiz ama kırışmadan
hayatın en orta dalında bacaksız kırılıp
damarsız soluksuz ve koridorsuz yırtılanları

altın güneşe tırmanırken ölmüşlüğünüz var
ve ay tam on ikiden kaybolurken
düşlerinde delik deşik hapsolmuşlüğünüz

işittim ki
limanlarınıza çırılçıplak bulutlarınız inmiş
içine ayazda kalanları
yan yana ama ayrıca çizdiğiniz
taşlara vurulup öyle yankılacak cesediniz

boyalı ama
sulu bir gün göğündesiniz şimdi
nasılsa dinmemiştir kök olmuş kırgınlık

ah bir de gülerken
çocukluğunuzu kendi çemberlerinde
dünyayı da kendi ekseninde
dönsün diye sevmeleriniz yok mu
cis

Seyit FİLİZKOL

ÇÜRÜME

su bekleye bekleye çürütür,
demir ise suyun içinde.

Toprak Şems TEZCAN

ANKHESENAMEN

hayır o ölmedi
unutuldu sadece tanrı
belki de bu
zihnimdeki bozuk kimyasallardan
kaynaklanan bir s a n r ı

durduğum gökte
düşerken bir köstebek gibi
'toprağ'ın içinde
kazanılan tek şey
saçılan tükürüklerimden oluşan
çamur

ve hayır
hava benim kemiklerimden yaratılmadı,
içindeki nem
yüzmeme yetmiyor.
yetmiyor çamurumdan oluşturduğum
'heykel'cikler
bir insan yaratmaya

yine başka biri soyuyor beni
gömleğim ateşten değil
/kılıçla sınıanan başka şeylerden
düğmelerimi koparma sakın
çünkü her şey ithal ediliyor
avret yerimdeki yaprak bile
'jamaika'dan

bir dumana eklenince
bir katkı maddesi gibi,
o zaman uçabiliyorum ancak

bir portakal gibi soyuluyorum
tüm insanlığın önünde
gömleğimi fakirlik güzellemesi yapan
birkaç dübürbeyinlinin soba sevdası ile
kurutuyorlar bir kuzinede

tütüyor en sevdiğim gömleğim
tütüyor avret yerimdeki yaprak
tütüyor beynim tanrıdan yardım umarak

hayır ben ölmedim
unutuldum sadece
belki de bu
zihnimdeki bozuk kimyasallardan
kaynaklanan bir s a n r ı

OTOPORTRE SÖZLÜK

Sevabım Güllü için günahım Nadja 'ya! *

- a.**
ömrümü üç kez geri sardım
ne üç benimdi ne yedi--
Paris dahil gidemediğim her şe(r)hri
hüsn-ü mahal tek tek öldüreceğim!
- b.**
Allah ve şair tektir sahi
yanımdan ayırmadığım tek şey: kendim!
- c.**
kalbimdeki boşluk boğdu dün gece
içimdeki boşluğu fularımla--
aşkı ölüme şikâyet ettim işte
yarımdan tezi yok siktirip gideceğim.
- ç.**
göz ile kalp
dudak ile kadeh
el ile tabanca hepsi birer mesafe—

değil aşk annem bile unuttu doğum günümü!
- d.**
ey benim nihilist duam, dada sevgilim geldin mi--
şakağa benzer bir yanardağa saklanmanın kendisiyim ben!
- e.**
ömrümü gördüğün yerde konuş onunla
elli birimde bile bir şey öğrendim:
ten sözden insan terden ibarettir!
- f.**
âh, hangi aşkı hangi yaşımı unuttum!
Attilâ İlhan'ın kadınlarına gider de dönemezdim--
elle doyar elle ağlardım!
- g.**
son dâhil olan ben olsam da kadraja
hâlâ her fotoğrafın figüranı benim--
Yeşilçam hatırası her kadr'a girerim ya
bu da kalbî bir errata: kadrımı hiç kimse bilmedi!
- ğ.**
kızımın dâhil şiiire kim bulaşsa
Yumuşak G vitamini içiyor
ters akıntı sağolsunlar--
yanımdan geçme n'olur ağlamam bulaşır!
- h.**
ömrümün üçte ikisi ah! işte
tersinden bak, adım-soyadım h.a. hüzne kısaltma
sahi, kimden geldim ben kime giderim!

- ı.**
sahi, Neşet mi demişti:
"bilemedim kıymatını kadrini
hata benim günah benim suç benim!"
hem hata hem günah hem suç
burdan gitmek kıymat-ı nefis kalmak gibi!
- i.**
âh! dert etmekle ağlamak aynı şey)mi!
- j.**
susan yanımda kalem, kan basıncım bıçak--
şimdi jilet de olsam kesemem kendimi!
- k.**
l k n -- aşk bile kin!
â i
- l.**
Uludere olup durmadan ağlatıyorum kendimi!
- m.**
parmaklarını kır yüzüklerini dök hadi
ölüm teşekkür, pardon tefekkür duasıdır--
hüzne boşal/n/mış evlilik sende iyi duruyor!
- n.**
âh, şairimin kulağı çınlasın
aşk değil de hayat beni geçti
kalbimi gövdemden atacağım!
- o.**
burdan ötesi--kalp elden uzundur cümlesi!
- ö.**
ve hem ithaf hem itiraf:
h' iç ile niçinim ben!
- p.**
Paris'i üç kez gördüm, uzaktan:
namevcut, namahrem, na/müsvedde!
- q.**
kü müsün pi misin nerden geldin sen?
- r.**
kadınım dediğim her rüya sustalı sevap karım oldu!
- s.**
âh! senin gamzen nerendeydi--
bıçağımı kalbimden çek, orda değilim!
- ş.**
Şırnak'tan Şavşat'a dünya şüphe yeri
şmartma beni!
- t.**
kendimde çoğuldum da
tek ve tekindim aşklara—
- u.**
uçurum imgesi
geldim, gidiyorum! →

RESİM

Beyaz sesim yontulmuş
Gözlerim anne ıssızlığında
İçim, merdiven boşluğu
Ağır ağır iniyorum
Belli belirsiz ışıklar
Sönüyor geçtiğimde
Hızlanan gölgelerde korku
Büyüyor Sümer gözleri çocukluğumun
Büyüyor korkularla ev

Geçim sıkıntısı, bağırın babam
Annem, acemi intiharda
Çocukluğumdan kalan bütün hatıra
Bir tane resmim
Yalnız o gülüyor fotoğrafta.

ü.

sol omuz ağırlığınca tartılacakmış günahlar--
siyah alyans baykuş ini
sağ omuzumun altı.

v.

vaveyla! vardım ki yurdum da yurtsuzluğum da
tenim--
ten
e
şi/i/r!

w.

haklıyım, dağlara ve şiire iman edeceğim sadece
Taksim-Gezi, Ukrayna-Mariupol sonrası
kendimi kalbime astım ey çelişik dünya--
Walt Whitman ve Allen Ginsberg'e rağmen
ey Amerika, sen bir orospu çocuğusun!
Aleksandr Puşkin ve Sergey Yesenin'e rağmen ah Rusya,
sen de!

x.

Fransızca bir ağlamanın işi ne şimdi
bu şiirde!

y.

âh, yandım ki ne yandım!

z.

nerden geldim de nereye giderim, söyle--
gamzeni gâm eyle ömrüme
ah! g a m z e n i doldurdum
pardon, günümü doldurunca giderim!

*Ah! "Cennete giderken cehennemimi de götürmek isterdim,
onsuz yapamam!" (Antonio Porchia)

BABAMLA

papatyanın köküne girmeyi
bademin içinde saklanmayı seviyorum
gökyüzüne bakıyorum
rüzgârın tarihine... birdenbireliğine ayın
seslerine dalıyoruz karıncaların

VE..

nuri bilge ceylan filimlerinden
kopmuş gibiyiz BABAMLA

bir yaz akşamı daha biterken
HİÇ!
anlamadınız başka yasaları
başka varoluşları, aksi istikametleri -dışım, içime gurbet!-
girilmez bahçelerden değildim
ellerimi aradım durdum

çıkış birer gölge gibi duruyordu
AĞAÇLAR: unutmanın ses kaydı

ben ki seninle aştım kentleri, tepeleri, ormanları
çocukluğun sesli harflerini...

OYSA...

bozkırda bir atı tutup kalbinden bıçakladılar
babamdan uzaklaşan şüpheye doğru koşuyordu...

ATEŞE ÖVGÜ

Zaman da yorulur
Çoktan bıraktı
Peşimi

Senin atlasında
Hala olmalı
Endülüs kentleri
Bu asırdan
Sakladığın
Uzaklarına

Kaçır beni
Denzinde dirilt
Kollarında büyüt
Harında
Çoğalt

SİNA AKYOL

katıl,
durduralım ölümü--

demez ki şair?

ölür.

imge, akılımda
değil--

aklım, umurumda!

aydın karanlıklara
seng Sina,

yarasına aşık
derin kederlerdi
Hüseyinler.

"su yüzlü"
İlhan Berk terleridir
şair;

en çok da iştahla
yutulan keder...

kıvıl kıvıl idi
obruklar--

Baudelaire'den pnömoni
yaprakları...

külü toplanmış
kasabalardaki
gölge: üç-beş serçe;

ağulu demler kimdir?

kuyusunu saklayan
kaç orkestra vardır;

kaç ölmemiş Sina ve
bir de Hüseyin? →

GÜLLE GEÇMELİ DÜNYAYI

Yüzünün gölgesi
Dağın vuran gölgesiyle aynı
Düş toplayıcı ellerim geçmemeli
Gölgenin gövdesinin ötesine
Güneşin karda bir pas lekesi gibi durup
Bize solmayı öğrettiği zamanlardanım
Eğer içinde varsa bir güneş
O doğar ancak
Bu dünyayı gülle geçmeliyim
İki gül biri yakamda, diğeri
Bilinmez bir yerde açmış, bilmemeliyim
Düş toplayıcısıyım ben
Seyrek bakışlarım değer dünyaya
Bulmamalıyım
Hayal etmeliyim diğer gülü
Bilirim Kimsenin ulaşamadığı ufka varan
Kaybeder öncesini

diri düşlerdir
saf fırtına...

hey yetmişli yetmişli--

katlanıvermiyor ten
kulluk etmeye
can yâr değilken
fakirliğe...

tarar saçını
yalnızlıklara
tokuşturulmuş
ruh--

sağır ölüm;
şiir yontusuz
âdem bıçakları...

âh, ölüm
Karacaoğlan
kırıkları!

Yayın Yönetmeni : Ramis Dara
Prodüksiyon : İhsan Üren, Zühtü Engüdar - Ersin Erdem,
Zihni Engüdar ,Yalçın Oğuz.
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Halim Çiftçi (Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet. Sok.
Fidan Apt. B. Blok. Kat: 2, D: 5- MUDANYA)
Yazışma ve posta kargo adresi : PK 68 16361 Ulucami - BURSA
E- Posta : akatalpa@hotmail.com
Yayın Türü : Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685

Kâğıt çıkışlı dergi sadece İzmir'de dağıtımına verilmekte.
İsteyen herkes akatalpa sitesinden kâğıt çıkışı alabilir.
Yazıcı çıkışı : Selman Kırtasiye, Kuruçeşme Mh.
Altıparmak Cd., 16050 Osmangazi - BURSA

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının başışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının katkılarıyla yayımlanmaktadır.